

5) Independent de răspunsurile la cele patru întrebări care precedă, având în vedere articolul 2, articolul 4 alineatele (2) și (3), articolul 6 alineatul (1), articolul 9, articolul 10 alineatul (1) și articolul 17 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană, coroborate cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolul 268, articolul 274 și articolul 340 al doilea paragraf TFUE pot fi interpretate în sensul că acțiunea în răspundere extracontractuală împotriva Uniunii nu poate fi exclusă din competența instanțelor naționale într-o speță precum cea dedusă judecării, în care neaplicarea în ordinea juridică internă a dreptului Uniunii care garantează principiul independenței și imparțialității instanțelor a avut drept cauză concurentă încălcarea gravă de către Comisie a sarcinilor și a obligațiilor care decurg din rolul de gardian al tratatelor și puterea discreționară a Comisiei de a hotărî dacă și când să inițieze o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor sau să sesizeze cu privire la un anumit caz Curtea de Justiție, a cărei jurisprudență recunoaște faptul că acțiunile formulate de persoane fizice împotriva Comisiei nu vor avea succes în cazurile în care aceasta refuză să lanseze o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, având astfel drept consecință lipsirea de efecte a competenței Curții de Justiție de a soluționa în mod exclusiv litigiile având ca obiect răspunderea extracontractuală a Uniunii?

⁽¹⁾ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

⁽²⁾ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială 05/vol. 5, p. 129).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Landgericht Berlin (Germania) la 22 octombrie 2018 –
Sundair GmbH/WV, XU, YT**

(Cauza C-660/18)

(2019/C 25/25)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Berlin

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Sundair GmbH

Pârâți: WV, XU, YT, reprezentanți de XU și ZS

Întrebarea preliminară

Articolul 7 alineatul (1) litera (b) coroborat cu articolul 5 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că pasagerii afectați au dreptul la compensație pentru anularea unui zbor și în cazul în care operatorul de transport aerian nu este titularul unei licențe de funcționare valabile în sensul articolului 2 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004, iar lipsa unei licențe de funcționare valabile a determinat, cel puțin în parte, anularea zborului, și, la momentul la care au rezervat zborul, pasagerii nu au avut cunoștință de lipsa licenței de funcționare valabile?

⁽¹⁾ JO 2004, L 46, p.1